

Λυχνία

ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΟΥ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ

Δ Ἅγιος Ἰωάννης μέ τό βάπτισμά του, ἔλεγε καί στούς συγκαιρινούς του, λέει καί σέ μᾶς:

Ἄν δέν δεχτεῖς, ὅπως μπαίνεις γυμνός στό νερό τοῦ Βαπτίσματος, νά ἀπογυμνωθεῖς, νά ἀφήσεις καί νά ἀπαρνηθεῖς δυναμικά ὅ,τι σέ ἐμποδίζει στήν πορεία σου πρός τόν Θεό· καί ἄν δέν δεχτεῖς νά νεκρωθεῖς καί νά πεθάνεις ἐσωτερικά - πνευματικά (αὐτό συμβολίζει τό βύθισμα στό νερό) γιά ὅλα τά μέχρι τώρα δικά σου, τάχα σημαντικά, πού ὅμως εἶναι τροχοπέδη στήν πορεία σου, δέν πρόκειται ποτέ νά συναντήσεις καί νά γνωρίσεις τόν Θεό.

Στόν Θεό πᾶμε γυμνοί καί ἐλεύθεροι ἀπό τίς ποικίλες ἐξαρτήσεις καί μέ τήν ἀπόφαση ἀκόμη καί νά πεθάνουμε γιά τήν ἐπίτευξη τοῦ στόχου μας.

Ὅ,τι θυσιάσουμε μονάχα αὐτό σώζεται. Ὅ,τι κρατᾶμε ἀπό φιλαυτία καί ἐγωπάθεια σαπίζει μαζί μέ μᾶς.

Καί ὅταν κάνουμε αὐτό τό πρῶτο καί ἀρχικό βῆμα πρέπει νά ἀκολουθήσουν «καρποί» ἄξιοι καί ἐπιβεβαιωτικοί τῆς μετανοίας μας. Δηλαδή ἔργα, πού φανερώνουν τήν ἀλλαγὴ τῆς καρδιάς μας. Νά γίνουν πραγματικότητα ἐκεῖνα τά θεόσοφα προφητικά λόγια μέ τά ὁποῖα ἀναφέρθηκε στό ἔργο τοῦ Προδρόμου ὁ Προφήτης Ἡσαΐας ὀκτακόσια σχεδόν χρόνια πρίν: «πᾶσα φάραγξ πληρωθήσεται», δηλαδή κάθε ψυχικό μας φαράγγι καί χαράδρα νά γεμίσει· κάθε, δηλαδή, κακία καί ἐμπαθής

κατάσταση, πού γεννᾷ ψυχικό χάσμα νά ἐξάλειφθεῖ: «καί πᾶν ὄρος καί βουνός ταπεινωθήσεται, καί ἔσται τά σχολιά εἰς εὐθείαν καί αἱ τραχεῖαι εἰς ὁδοὺς λείας»· δηλαδή, κάθε ἐγωιστικό ψυχικό ἐξόγκωμα καί ἀλαζονεία, πού σάν βουνό ὑψώνεται στήν καρδιά μας, νά χαμηλώσει καί νά ἰσοπεδωθεῖ· καί κάθε τραχύτητα καί δυστροπία, πού προέρχεται ἀπό τά πάθη μας, νά ἐξομαλυνθεῖ καί νά λειανθεῖ.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης, ὁ Πρόδρομος τοῦ Χριστοῦ, μέ τούς καρπούς τῆς μετανοίας, πού ὁ ἴδιος εἶχε συγκομίσει στήν καρδιά του -ὅπως οἱ βαπτιζόμενοι ἀπό αὐτόν, πού ἀνάλογα ἐπεδίωκαν νά ἀποκτήσουν- ἔκανε πόθο καί νοσταλγία τήν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ στίς καρδιές τῶν ἀνθρώπων.

Διεκήρυττε ὅμως ὅτι θά πραγματωθεῖ στήν πληρότητά της ἀπό τόν Χριστό, ὁ ὁποῖος θά βαπτίζει μέ τήν “φωτιά” τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Δηλαδή μέ Ἐκεῖνον, πού ἡ παρουσία Του εἶναι ἔλεγχος γνησιότητας καί μπροστά Του ὅ,τι εἶναι ἄχυρο θά κατακαεῖ ἀπό μιὰ φωτιά, πού δέν σβήνει.

Λέει, λοιπόν, καί σέ μᾶς σήμερα, ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής νά κάνουμε καρπούς μετανοίας γνήσιας καί ἀληθινῆς, πού θά ἀντέχουν στήν “φωτιά” τῆς παρουσίας τοῦ Χριστοῦ.

Ἀτυχῶς οἱ καρδιές μας εἶναι γεμάτες ἀπό “ἄχυρα” πού δέν ἀντέχουν στήν “φωτιά”. Τί εἶναι τά ἄχυρα;

Ὅλες οἱ ἐγωϊστικές μας αὐταπάτες,

ΠΟΣΟ ΧΡΟΝΟ ΕΧΕΙΣ;

Γέ μιὰ θαυμαστή ἀποκάλυψη ὁ χαρισματικὸς Ρουμάνος γέροντας Ἀρσένιος Μπόκα (1910-1989) εἶδε μιὰ μεγάλη σὺναξη δαιμόνων, ὅπου ὁ ἀρχηγὸς τοὺς ζήτησε νὰ σκεφθοῦν τὸ μεγαλύτερο δέλεαρ γιὰ νὰ παρασύρουν ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερους ἀνθρώπους. Προτάθηκαν διάφορα, μὰ ὁ διάβολος δὲν ἱκανοποιήθηκε πλήρως, γι' αὐτὸ ἓνα δαιμόνιο εἶπε:

«Καλύτερα νὰ ἐπαινοῦμε τοὺς ἀνθρώπους γιὰ τὴν πίστη στὸν Θεό, στὸν παράδεισο, στὴν κόλαση καὶ στὴν τελικὴ κρίση, ἀλλὰ ταυτόχρονα νὰ τοὺς ψιθυρίζουμε ἀδιάκοπα: **“Μὴ βιάζεστε νὰ μετανοήσετε!** Ἀφήστε το αὐτὸ γιὰ τὰ γεράματά σας. Ὁ θάνατος εἶναι ἀκόμα μακριά. Τώρα χαρῆτε τὶς ἀπολαύσεις τῆς ζωῆς, μὰ καὶ **ἔχετε ἀρκετὸ χρόνο μπροστά σας!**” Ἀποκομιζοντάς τοὺς λοιπὸν συνέχεια, δὲν θὰ παίρνουν εἶδηση πότε θὰ ἔρχεται τὸ τέλος τοὺς».

Πραγματικὰ δαιμονικὴ ἢ πρόταση τοῦ πρωτομάστορα τῆς πονηριᾶς! Μήπως ἢ ἀλόγιστη σπατάλη τοῦ χρόνου εἶναι τελικὰ ἢ μεγαλύτερη ἀνοησία μας; Γιατί ἄραγε ἡ φιλανθρωπία τοῦ Θεοῦ κάθε μέρα μᾶς ἐγείρει *«ἐκ τῆς κλίνης καὶ τοῦ ὕπνου»* καὶ παρατείνει τὸν χρόνο τῆς ζωῆς μας; Γιὰ νὰ παραδοθοῦν οἱ

καρδιές μας σὲ κραιπάλη, μέθη καὶ μέριμνες βιοτικές; (Λουκ. 21, 34). Ἡ μήπως γιὰ νὰ μᾶς δοθοῦν πολὺτιμες εὐκαιρίες νὰ γνωρίσουμε τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου, νὰ ἐγκαταλείψουμε τὴν ἀφροσύνη τῆς ἀμαρτίας καὶ ἔτσι ἀπὸ ἄσοφοι νὰ γίνουμε σοφοί; (Ἐφ. 5, 15-20).

Καὶ γιατί, ἀλήθεια, θεωροῦμε ἀνεξάντλητο τὸν χρόνο μας; Ποιὸς μᾶς τὸ ἐγγυᾶται αὐτό; Μόνο ὁ διάβολος, ποὺ πασχίζει νὰ μᾶς ἀποκομιζεῖ μετὰ τὴν διαρκῆ ἀναβολή. Τί λέει ὁ Χριστός; Ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο: *«Γρηγορεῖτε* (μείνετε ξάγρυπνοι), *γιατί δὲν γνωρίζετε τὴν ἡμέρα οὐδὲ τὴν ὥρα ποὺ ὁ Υἱὸς τοῦ Ἀνθρώπου ἔρχεται»* (Ματθ. 25, 13). Καὶ ὅταν ἔλθει Ἐκεῖνος, ὅσοι δαπανήσαμε ὀλόκληρο τὸν χρόνο μας στὴν ἀμαρτία θὰ ἐκλιπαρήσουμε γιὰ μιὰ στιγμὴ μετανοίας καὶ δὲν θὰ μᾶς δοθεῖ.

Στὶς ἡμέρες τοῦ Νῶε οἱ ἄνθρωποι ἔτρωγαν, ἔπιναν, παντρεύονταν, πωλοῦσαν, ἀγόραζαν, σὸν νὰ ἐπρόκειτο νὰ μείνουν γιὰ πάντα στὴ γῆ. Ἦρθε ὅμως ξαφνικὰ ὁ κατακλυσμὸς καὶ χάθηκαν ὅλοι (Λουκ. 17, 26-27). Τὸ ἴδιο δυστυχῶς συμβαίνει καὶ σὲ μᾶς. Μᾶς νοιάζει μόνο τὸ τώρα. Καμμιά σκέψη τί θὰ γίνεῖ παραπέρα. Ζοῦμε γιὰ τὴ στιγμὴ καὶ χάνουμε τὴν αἰωνιότητα. Ὡς τὴν τελευταία μας πνοὴ συνεχῶς ἀναβάλλουμε τὸ ἔργο τῆς σωτηρίας μας.

Γράφει κάποιος: «Θυμᾶμαι μιὰ ἱστορία ποὺ διάβασα κάπου γιὰ ἐκεῖνον τὸν μελλοθάνατο στὸν καιρὸ τῆς Τρομοκρα-

πού τίς νομίζουμε πολὺτιμα ἀποκτήματα καὶ προστασία τοῦ ἑαυτοῦ μας.

Ἡ τάχα ἐξασφάλισή μας μὲ τὸ μάζεμα χρημάτων καὶ πραγμάτων καὶ ἡ κατασπατάληση γι' αὐτὸ τὸ μάζεμα κάθε ἰκμάδας ἐνεργητικότητας καὶ τοῦ χρόνου μας. Νά βλέπω τοὺς ἄλλους ὡς ἀφορμὴ καὶ εὐκαιρία γιὰ ἐκμετάλλευση. Νά νομίζω τὴν θυσία ἀφέλεια ἢ ζημιὰ καὶ βλάβη μου.

Ὅλα αὐτὰ ὅμως τὰ “ἄχυρα” θὰ καοῦν στὴν παρουσία τοῦ Χριστοῦ, λέγει ὁ Τίμιος Πρόδρομος. Γι' αὐτό, ὅσο εἶναι και-

ρός ἀντικατάστησέ τα, γιὰ νὰ ἔχεις ὅ,τι πράγματι ἀξίζει.

Δῶσε μὲ εὐσπλαχνία καὶ συμπόνοια γιὰ νὰ ἀποκτήσεις ἀγαθὰ ἀνεκτίμητα καὶ ἀναφαίρετα. Μὴν ἀπαιτεῖς, ἀλλὰ πρόσφερε. Βλέπε τοὺς ἄλλους ὡς προσκυνητὲς εἰκόνες τοῦ Θεοῦ καὶ ὄχι ὡς ὑποπόδια! Ὡς πρόσωπα ποὺ ἀξίζει νὰ τιμᾶς καὶ ὄχι νὰ ὑποτιμᾶς.

Κατάλαβε ὅτι τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ εἶναι θυσία.

Ἀρχιμ. Σ. Δ.

ΤΙ ΦΤΑΙΕΙ; ΠΟΙΟΣ ΦΤΑΙΕΙ;

“Όλοι οι άνθρωποι επιθυμούν τό καλό· καί γιά τόν έαυτό τους καί γιά τούς άλλους. Καί ποιός δέν θά ήθελε νά είναι καλύτερος; Έκτός βέβαια από εκείνους πού πέφτουν στήν παγίδα νά θεωρούν τόν έαυτό τους αúτάρκη καί ίσως λίγο άγιο!

Τό έρώτημα όμως πού πρέπει νά απευθύνουμε στόν έαυτό μας είναι:

- τί είναι αυτό τό όποιο μέ έμποδίζει νά γίνω καλύτερος;
- τί είναι αυτό πού μέ χωρίζει από τό άγιο, τό άγνό, τό καλό, τήν άρετή;

Άπάντηση: **Οί έπιλογές μου.**

Οί έπιλογές τής στιγμής μέ τίς όποιες έρχομαι άντιμέτωπος κάθε ήμέρα, κάθε ώρα, κάθε λεπτό. “Όσο μικρές καί άσήμαντες καί άν φαίνονται, είναι αποφάσεις πού παίρνω μέσα στά βάθη τής καρδιάς μου· άθέατες από τούς άλλους, φανερές μόνο σέ μένα!

Πόσες φορές λέμε ψέματα στόν έαυτό μας, μόνο καί μόνο γιά νά μήν αποβάλουμε συνήθειες πού έχουμε άποκτήσει μέ τίς άλλεπάληδες ύποχωρήσεις στις επιθυμίες μας! Καί τούτο γιατί δέν θέλουμε νά αλλάξουμε τρόπο ζωής!

Οί περισσότεροι άνθρωποι ζούν καί συμπεριφέρονται μέ μία ψεύτικη εικόνα πού έχουν σχηματίσει γιά τόν έαυτό τους, τήν όποία ούδέποτε είναι πρόθυμοι νά έγκαταλείψουν. Γιατί τρέμουν καί φοβούνται τό ένδεχόμενο τής ανακάλυψης τού πραγματικού

τίας (έννοεί τή «φωτισμένη» Γαλλική Έπανάσταση), ό όποιος διάβαζε ένα βιβλίο μέσα στο κάρο πού τόν πήγαινε στην άγχόνη καί, **πριν ανέβει στην γκιλοτίνα, σημάδεψε τή σελίδα στην όποία είχε φτάσει**» (Jacques Bonnet, *Βιβλιοθήκες γεμάτες φαντάσματα*). Λές καί θά είχε τήν εύκαιρία νά ξαναδιαβάσει! Ούτε εκείνη τή στιγμή δέν πήρε είδηση ότι γι' αυτόν είχε σημαίνει όριστικά πλέον τό τέλος τού χρόνου. Πόσο τού μοιάζουμε! Η άμαρτία δυστυχώς φέρνει τύφλωση καί πώρωση.

“Όσο ή άγάπη τού Θεού μās δίνει

έαυτού τους.

Η λαϊκή έκφραση «μήν κοροϊδεύεις τόν έαυτό σου», είναι σ' αυτή τήν περίπτωση ή πιό σωστή συμβουλή. Τίποτα δέν στέκει έμπόδιο στην πρόοδό μας παρά μόνο ό έγωισμός μας. Καί άς μή ξεχνάμε ότι ό έγωιστής πάντοτε κατέχεται από δολιότητα καί ψέμα· από σφάλματα πού ποτέ δέν παραδέχεται· καί φυσικά, δέν είναι σέ θέση νά τά άπαρνηθεί. Γι' αυτό άκριβώς, ό έγωισμός, πού έμφωλεύει μέσα σέ όλους μας, άπαιτεί ένα άνελέητο έξονυχιστικό ψάξιμο σέ κάθε γωνιά καί άκρούλα τού νοú καί τής καρδιάς μας.

Άκόμη καί ό άνθρωπος πού κάνει πόθο του καί άγωνίζεται νά γίνει καλύτερος καί νά πάει πιό κοντά στό Θεό, χωρίς άυστηρή άυτοκριτική, δέν θά τό καταφέρει! Γιατί; Έπειδή επέτρεψε νά θρονιαστεί μέσα του, σάν άλλος «Δούρειος Ίππος», τό όποιοδήποτε καμουφλαρισμένο έλάττωμα πού κυριαρχεί στην ζωή του. Άν δέν τό ξεριζώσει μέ «προσευχή καί νηστεία» (δηλ. άσκηση!) ποτέ στην ζωή του δέν θά σημειώσει άληθινή πρόοδο καί προκοπή.

Λοιπόν, κάθε άνθρωπος έχει ύποχρέωση,

- νά ιδεί τόν έαυτό του στην πραγματική του εικόνα, καί όχι όπως τόν φαντάζεται·
- νά είναι πρόθυμος νά παραδέχεται τά λάθη του· άν θέλει κάποτε νά ιδεί τήν άλήθεια όπως είναι· στην πληρότητά της·
- νά προσεύχεται μέ θέρμη στόν Χριστό γιά νά τόν θεραπεύσει από τά άμαρτωλά πάθη-λάθη του.

Άρχιμ. Α.Μ.

χρόνο, άς τόν άξιοποιούμε συνετά. Ό χρόνος είναι ό μεγαλύτερος θησαυρός. Άν τόν σπαταλήσουμε, δέν τόν ξαναγοράζουμε ούτε μέ όλα τά λεφτά τού κόσμου. Δέν ξανάρχεται πίσω μέ τίποτε.

Έσύ; Πώς πās από χρόνο; Έχεις άρκετόν; Μήπως λές κι έσύ: «Σήμερα άμαρτάνω καί αύριο μετανοώ;» Ό Κύριος κανονίζει τί θά γίνει αύριο, όχι έσύ. Μη «σκοτώνεις» λοιπόν άλλο τόν πολύτιμο χρόνο σου. Κάνε **σήμερα «άρχήν μετανοίας»**.

Πρωτ. Δ. Μ.

ΟΙ ΦΑΚΕΣ ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

Διογένης ὁ Κυνικός (404-323 π.Χ.) ὑπῆρξε ἕνας ξακουστός γιὰ τὴν ἰδιόρρυθμη ζωὴ του φιλόσοφος. Δίδασκε τὴν ἀπαλλαγὴ ἀπὸ κάθε ἀνάγκη καὶ ζοῦσε πολὺ λιτά. Κάποια φορὰ τὸν ἐπισκέφθηκε ἕνας πλούσιος καὶ τοῦ ἔδινε μιὰ ποσότητα χρημάτων. Ὁ Διογένης ἀρνῆθηκε νὰ τὰ πάρει λέγοντάς του:

-Ἔχω ἕνα νόμισμα. Μοῦ φθάνει γιὰ ἕνα πιάτο φακές (=τό φθηνότερο φαγητό στὴν ἀρχαία Ἀθήνα) καὶ λίγα πορτοκάλια. Μοῦ φθάνουν γιὰ σήμερα.

-Ναί, τοῦ ἀντέτεινε ὁ πλούσιος. Μὰ χρειάζεσαι τροφή καὶ γιὰ αὔριο καὶ γιὰ μεθαῦριο.

Τοῦ λέει ὁ φιλόσοφος:

-Ἄν μπορεῖς νὰ μοῦ ἐξασφαλίσεις ὅτι θὰ ζῶ αὔριο καὶ μεθαῦριο, τότε θὰ δεχθῶ τὴν προσφορά σου (!)

Πόσο προσγειωμένος στὴν πραγματικότητα ἦταν ὁ Διογένης! Καὶ ἄς ἔζησε τριακόσια χρόνια πρὸ Χριστοῦ. Ἐνῶ ἐμεῖς οἱ Χριστιανοί, πολλές φορές συμπεριφερόμαστε σάν νὰ ἐπρόκειτο νὰ μὴ πεθάνουμε ποτέ! Ξεχνᾶμε τὴν ἀπόλυτη ἀνάγκη τῆς ἀποκατάστασης τῆς σχέσης μας μὲ τὸν Χριστό· ἀλλὰ καὶ μὲ τοὺς ἀδελφούς μας.

Γι' αὐτὸ καὶ μᾶς προτρέπει ὁ Χριστός:

-Πρῶτα ἀπὸ ὅλα νὰ ζητᾶτε τὴν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνη του (=ἀρετές) καὶ ὅλα τὰ ἄλλα θὰ τὰ προσθέσει ὁ Θεός. Μὴν ἀγωνιάτε (=μεριμνᾶτε), λοιπόν, γιὰ τὸ «αὔριο». Τὸ «αὔριο» θὰ φροντίσει γιὰ τὰ θέματά του. Εἶναι ἀρκετὴ στενοχώρια τὰ προβλήματα τῆς κάθε ἡμέρας (Ματθ. 6, 33-34).

Νὰ καὶ ἕνα παράδειγμα ἀπὸ τὸν βίο τοῦ ἀγίου Εὐθυμίου (ἡ μνήμη του στίς 20 Ἰανουαρίου) γιὰ νὰ δοῦμε καὶ στὴν πράξη ὅτι τὸ μέλλον μας εἶναι ἄδηλο. Καὶ γι' αὐτὸ πρέπει διαρκῶς νὰ ἐτοιμαζόμαστε γιὰ τὴν ἀναχώρησή μας ἀπὸ τὸν κόσμο.

Ἐντυπωσιασμένη ἀπὸ τὴν ἀνθησι τοῦ μοναχισμοῦ στὴν Παλαιστίνη ἡ βασίλισσα Εὐδοκία, γράφει στὸν ἅγιο Εὐθύμιο πὼς θέλει νὰ κτίσει ἐκκλησίες καὶ μονές στὴν περιοχή τῆς Παλαιστίνης. Τῆς ἀπάντησε ὁ ἅγιος Εὐθύμιος:

-Παιδί μου, μὴν φροντίζεις πλέον γιὰ τὰ ἔργα αὐτά, ὅσο καλὰ καὶ θεάρεστα καὶ ἄν εἶναι. Γιατί σέ λίγο καιρὸ πηγαινεις πρὸς τὸν Κύριό μας. Παρακάλεσέ Τον, λοιπόν, νὰ συγχωρήσει τίς ἀμαρτίες σου. Καὶ ἐμεῖς δὲν θὰ παύσουμε νὰ προσευχόμαστε ὑπὲρ τῆς ψυχῆς σου (Μ. Συναξαριστής, 20 Ἰανουαρίου, σελ. 497).

Ἡ βασίλισσα θαύμασε γιὰ τὴν πρόγνωση. Καὶ πράγματι, τέσσερις μῆνες μετὰ ἀπὸ τὴν συμβουλή τοῦ ἀγίου ἄφησε αὐτὸν τὸν κόσμο.

Ἵστε, λοιπόν, δὲν ἀρκεῖ μόνο νὰ σκεφτόμαστε σάν τὸν Διογένη, ὅτι δηλαδὴ τὸ μέλλον δὲν μᾶς ἀνήκει. Ἀλλὰ νὰ ἐτοιμαζόμαστε κατὰ τίς ἐντολές τοῦ Χριστοῦ γιὰ νὰ ἔχουμε καὶ καλὴ ἀπολογία ἐνώπιόν Του τὴν ἡμέρα τῆς Κρίσεως.

Ἀρχιμ. Ν.Κ.

ΛΥΧΝΙΑ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

Μηνιαῖον Περιοδικόν

Ἱ. Μητροπόλεως Νικοπόλεως

Ἐκδότης: Μητροπολίτης Νικοπόλεως Χρυσόστομος

Ἱερέυθ.: Ἀρχιμ. Νίκων Κουτσιδῆς*

Τηλ. 26820 51161* Κωδικός 091984

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2015 * Ἀρ. Φύλλου 378* Ἔτος ΛΕ'

Διανέμεται δωρεάν * Εἰσφορές δεκτές

Γραφικὲς Τέχνες «ΜΕΛΙΣΣΑ» Α.Ε.

Τηλ. 2397 023 313 Ἀσπροβάλα Θεσ/νίκης

